

Milým potomkům našim do paměti.

Uždy dobře miluj a lovej! Jim Truce uctě,
sebe ozdobíš a často bližnímu prospěješ.

Projdi všecky světa díly, m kde nejsi bez boje
jenom v hrobě každý člověk navždy dojde pokoje.

Jako dobré mladé stromky svou svou dobou dávají:
sah se užitkové činy od vás rovněž očekávají.

Těch není kteří v leuosti jen žijí:
sah však si těch, jimž práce sklám síjí.

Nepaměti do propasti klesne pustý darmochleb:
blah, kdo pěstoval ve vlasti jednu ruku jeden stěp.

První mysl, láska k vlasti připraví si mnohé slasti
potěší se v žalosti: pracovitost s pilností.

V nitru svém at každý hledá, čeho veš mu
rukdy nedá.

Nemysli, že bohatství snad otevře štěstí krásy:
sahé v knize bohatého starosti jsou mnohé psány.

Štěstí na konci stojí.

Často vlasti pomohla víc chýžka,
nežli sábor z něhož vátčil žižka.

Úděl dražší nad poklady,
hudba nebes, pokrm sladký
jeť ta drahá mluva naše,
mluva otce, mluva matky.

Quid' hda jin' s'm se patřis k národu
jevi' prou' šel' v boj za svou svobodu
Vlast' sobě život dala, ji' oběť jej' zas
vlast' sobě lásku dala, ji' vrauoně miluj' zas;
vlast' sobě slávu dala, ji' slávu ziskej' zas,
vlast' sobě jméni' dala, ji' nes je v obět' zas.

Edo z cely lidu střípi havy,
již rodnyj kraj mu milovaný
maď střípi nevázaný cizák - je bídák.

Maď jiné se chlube nevy násěj,
bratra nadutost' neuráčeji,
leč Edo zpupně lupi' národ Tvój,
před s'm i Ty hda stíj!

Miluj' synu, roduou hudu,
miluj' naše české chaty;
by jsou pro nás významnější,
budešli mnohý palác slatý.)

Cizinu eti a vlast' svou miluj'!

Milujme národ a ne' povolání, vyjde z
sokol vlasti požehnaní.

Mě se dříve vlast' svou znáti
ne se znát' díim osovským,
pak se mizeš se eti křáti
ne mít' pro te' venkovský.)

V myšli vlast' v hři melost, v páni sílu!

Vážíme si své řeči stále, děláme ji a pestujeme -
v řeči české, v české knize předky staové milujeme.
Dokud bude řeč ta zrnitá po vlaslech svým hlaholem,
bude větu národ český, bude tvořit česká xem.

Skřivan, i kdyx písne, pívá podle svých zpěvůnek,
nikdy přece nelajvá, že jest rodem skřivanek.
A tak ty šer, synu, i kdy všem bys mluvíš rozumel
nerapoměn při tom mltky, kým se Tvůrce mlíchtel.

Poslyš kšerak slavík v háji rozvnel se v sladký tón,
hned ty zvonky jásob anáčí, hned nas luhý, jemný ston.
Tobě také dar ten krásný od Lásky dáv nebeské -
ně se, plesej, xpišej, jásej v drahé řeči mateřské.

Věrný Čech to nechtají nikdy, či je matky syn,
všude znám jest v světě širém český vchles
český čin.

Také ty až povyrosts chlubit se nezdávej,
že Čech jsi a vědy k oslavě rád ve vlasti
pomávej!

Prdy pravda lebe spravy a mysl vesela,
to vše at' tobě září co hoerda přeskvělá.

Pravda nemá ustoupiti klobe;
kdo jí laje ten ji zastává,
že ti prav ji slova rouhává
blud a šalba klupcův tu ozdobe.

Ten vědímim člověk člověkem se slava.

Tajiti se může pravda na čas, přemožena býti nemůže;
kvěsti může blud i šalba na čas, tvoří však
stěle nemůže.

Slab jenom ten, kdo ztratil ~ sebe svou,
a malým ten, kdo zna jen malý cíl.
Šťastím nebo mltostí se může člověk státi velkým
panem, ale velkým mužem nestane se než vlastní
činností.

Kdo umí hnořit svůj přemoci a zlé dobrým
oplatiti, jest nejsilnějším.

V těch neměj svou kteří jiné spím,
a všiměj těch si, kteří dobře čim.

Kdo pohoršeni sváry rozsvá,
sám spokojen nikdy nebývá.

Kdo prokazuje dobrodinn
je šťastnějším, než lidé jiní.

Uděli-li dobrodinn, vpiš to ~ listy knihovně,
soté-li kdo dobře čim, vpiš to ~ listy mramorové.

Jest-li jedno místo ~ světě, kde se láska dostud štěstí,
jest to srdce drabé matky, které dětské slzy čítá.

Dokud máš tatičku, dokud máš matičku,
zabíj se, potěš se na jejich srdcičku!

Dotom až dorosteš, celý svět nestarš,
aby ti blaha dal co jejich náruče.

Viz mnoho, obdivuj málo, slyš mnoho, věř málo
Dávej mnoho, ber málo, pracuj mnoho, poroušej málo.

Stane dobrý - vše dobře.

V Mokrém Larcích 1. října 1907

svým drahým potomkům a nástupcům
místo zlata a stříbra odkazuje tuto knihu, kterou
sebral od různých spisovatelů paní. Habarová
nadučitel zříje